

PI og venner

– fra tomt hold til stjerneopvisning på én dag

Det startede med otte gymnaster og endte med 40 – og et af Landsstævnes mest mindeværdige øjeblikke.

Af Ida Tingman Møller

Fotos: Ida Tingman Møller og Özkan Güleriyüz

Det hele startede lidt tilfældigt.

Holdet var tilmeldt til DGI Landsstævne – men der var bare ét lille problem: Der var ingen gymnaster på holdet.

To uger før afgang talte vi otte deltagere, inklusive instruktøren Özkan, der som altid var urokkelig optimist:

"Det skal nok gå."

Og ja – det gjorde det jo faktisk. Men på det tidspunkt var der ingen, der helt vidste hvordan.

Vi nåede aldrig at mødes inden turen til Vejle. De fleste kendte knap nok programmet, men det virkede ærligt talt heller ikke så vigtigt – der var jo næsten ingen at træne med.

Dagen før opvisningen lykkedes det os at samle 14 tapre sjæle til en times træning. Med mere entusiasme end kondition kastede vi os ud i et ambitiøst program med løbesekvens, svingserie og akrobatik.

Planen var simpel: mødes igen en time før opvisningen og finpudse detaljerne.

Øzkan gentog beroligende:

"Bare rolig – der kommer flere!"

Vi nikkede og tænkte, at det måtte der gerne, for gulvet i hallen var stort, og otte gymnaster ville hurtigt forsvinde i mængden.

Og så skete det uventede.

Da vi stod klar på dagen, begyndte de pludselig at dukke op – én, to, ti, tyve... før vi vidste af det, stod der 40 gymnaster klar.

Folk fra nær og fjern, med en gennemsnitsalder omkring de 50, og med det samme glimt i øjet:

"Det her bliver sjovt."

I en smal mellemgang på knap to meter fik vi varmet op, testet serien og grinet os igennem de rodede overgange. Som cirkusheste, der stadig husker duften af savsmuld, fandt alle hurtigt tilbage til rytmen og glæden.

Udenfor silede regnen ned, og publikum søgte indenfor. Pludselig var hallen fyldt til bristepunktet – faktisk mere end da verdensholdet var på. Presset? Måske. Klar? I allerhøjeste grad.

"Spring sikkert – så I ikke springer noget!" råbte Øzkan, og så gik vi på gulvet.

Som PI og venner gav vi alt, hvad vi havde.

Og det blev en af de der opvisninger, hvor man bare kan mærke magien.

Midt i spring, sved og grin opstod det, som gymnastikken kan, når den er allerbedst:

Et øjeblik af fællesskab mellem fremmede, bundet sammen af glæden ved at bevæge sig – og lysten til at være en del af noget større.

